MADRAS.

ஞானபாநு.

NO - I. தொகுதி க. | APRIL 1913. பிரமாதீச௵ சித்திரை௴ | VOL - 1. பகுதி - க.

நமது பத்திரிகை.

நம்மில் ஒவ்வொருவரும் சுகத்தையே நாடுகின்றனர். நம்மில் ஒவ்வொருவருடைய பிரவிருத்தியும் சுகப்பேற்றையே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றது. நம்மில் துக்கத்தை விரும்புபவர் எவரும் இலர். நம்மில் எவருடைய பிரவிருத்தியும் துக்கத்தை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆகையால் நாம் நமது மானிட ஜன்மத்தில் அடைய வேண்டிய பேறு சுகப்பிராப்தியே என்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது. மனிதர் சில சில சமயங்களில் சுகத்தை அடைந்தவராகக் காணப்பட்டாலும் அவரது சுகம் நீடித்து நிற்காமல் விரைவில் மாறிவிடுகின்றது. தேசம், காலம், நிமித்தம், முதலியவற்றிற்குத்தக்கவாறு சுகம் பேதப்படுகின்றது. மண்ணும், விண்ணும், மற்றைய சிருஷ்டிப் பொருள்களனைத்தும் மாயாமது பானத்தினால் ஸ்திரமின்றிச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதினால் தேசகால நிமித்தங்களும் மாறுபடுகின்றன. ஆகையால் தேசகால நிமித்தங்களினாலுண்டாகிற சுகம் மாறுபடுகின்றது. தீபம் அணையவே அந்தகாரம் பிரவேசிப்பது போல சுகம் நீங்கவே துக்கம் வியாபிக்கின்றது. ஆதலால் சொற்ப தேசகால நிமித்தங்கட்குரிய இச்சுக துக்கங்களால் அடிபட்டு அலுத்து ஒவ்வொரு மனுஷனும் பரமவிஸ்ராந்தியை அடைய இச்சிக்கின்றான். அநித்திய வஸ்துக்களின் மேல் நமது பிரியத்தை வைத்துப் பின்பு மோதப் பிரமோதங்களினால் மயங்கியிருக்குங்கால் திடீரென்று நமது பிரியமும் மோதமும், பிரமோதமும் அவ்வஸ்துவினின்றும் நழுவிவிடுகின்றன, அல்லது, அவ்வஸ்து நம்மிடத்தினின்றும் நழுவிவிடுகின்றது. சேர்க்கையால் இன்பமும் பிரிவினால் துன்பமும் உண்டாவதால் நாம் துன்பமடையும்படி நேரிடுகின்றது. நாம் எப்

பொழுது எவ்வஸ்துவினிடத்தில் சுகத்தை அநுபவிக்கிறோமோ அப்பொழுது அவ்வஸ்துவைத் தவிர வேறு வஸ்துவே நமக்குப் புலப்படுவதில்லை. நமது சுகாநுபவத்திற்கு ஒரே வஸ்துவே காரணமென்பது இதனால் நன்கு விளங்குகின்றது. ஆதலால் தேச கால நிமித்தங்களினால் வரையறுக்கப்படாததும் நம்மினின் றும் என்றும் பிரியாமல் ஒன்றி நிற்பதுமானவஸ்து எதுவோ அதுவே நித்தியமான வஸ்து. அவ்வஸ்துவே நித்திய சுகஸ்வரூபம். ஆதலால் அவ்வஸ்துவை அடைய முயற்சிப்பதே மானிட ஜன்மத்தின் கடமையாகும். அவ்வஸ்துவின் நித்தியாநந்தப் பிராப்தியே மானிட ஜன்மத்தின் பயனாகும். தமிழ் அறிந்தவர் அனைவரும் தமது கடமையைச்செய்து தமது ஜன்மப்பயனை அடைவதற்குத் துணைபுரிவது நமது பத்திரிகையின் நோக்கம்.

கடோரமான ஒரு வியாதியால் கஷ்டப்படுபவனுடைய வியாதியை நிவிர்த்தி செய்வதற்கு ஔஷதம், பத்திய நியமமான ஆகாரம், ஆகிய இவ்விரண்டும் அவசியமாம். பத்திய நியமம் இல்லாமல் ஔஷதம் பயன்படாது. ஔஷதமில்லாமல் பத்திய நியமமும் பயன்படாது. ஆதலால் ஒருவனுடைய வியாதியை நீக்குவதற்குப் பத்திய நியமம், ஔஷதம் இவ்விரண்டும் அவசியமாவது போல, ஜீவராசிகளின் ஜனன மரண வியாதியைப் போக்குவதற்கு ஸ்மிருதிகளாகிய பத்திய நியமமும், ஸ்ருதிகளாகிய ஔஷதமும் அவசியம். ஸ்மிருதிகள் மனிதன் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய பிரபஞ்ச தர்மங்களைப் போதிக்கின்றன. ஸ்ருதிகள் பிரபஞ்சாதீதமாகிய பிரம வஸ்துவைப் பற்றிப் பிரதி வாதிக்கின்றன. ஆகையால் ஸ்ருதி, ஸ்மிருதியாகிய இவ்விரண்டிலும் போதிக்கப்பட்டுள்ள விஷயங்களை இயன்றமட்டும் எடுத்துக் கூறி, அவை, எளியார், வலியார், எல்லாருக்கும் பயன்படும்படி செய்வது நமது பத்திரிகையின் வேலை. பாநுவாரமாகிய இன்று நமது "ஞானபாநு" உலகத்தில் உதயமாயிருக்கிறது. நமது "ஞானபாநு"வை ஜகன்மாதா கருணையொடு காத்தருள்வாளாக.

நமது மதமும் நாகரீகமும்.

நமது மதம் வேதாந்தம், அதாவது, வேதத்தின் முடிவு. மற்றைய கொள்கைகளும் நீதிகளும் வேதாந்தமாகிய நமது மதத்தை ஆராய்ந்து உணர்தற்கு வழிகளாகும். வேதாந்தம் என்ற

பெயரைக் கேட்டவுடனேயே, அது பிரபஞ்சாபிவிருத்திக்கும் நாகரீகத்திற்கும் ஏற்றதன் றென்றும் ஜீவிதகாலத்தை வீணாக்கி விடுகிறதென்றும் பலர் அதன்மேற் குற்றங்கூறுகின்றனர். வேதாந்தத்தின் உண்மையான ரகஸ்யங்களைப் பெரும்பான்மையோர் அறிந்தவரல்லர். வேதாந்தத்தின் நோக்கம் யாதெனின் வியஷ்டி, சமஷ்டி ஆகிய இவ்விரண்டையும் உயர்நிலைக்குக் கொணர்ந்து மேம்பாடடையச் செய்வதேயாம்.

ஒவ்வொரு மனிதனுள்ளும் ஹிருதயம், புத்தி என்று இரண்டு சூட்சுமக் கரணங்கள் இருக்கின்றன. இவை இரண்டும் ஏககாலத்தில் விருத்தி செய்யப்படவேண்டும். ஹிருதயத்தை விசாலப்படுத்தாமல் புத்தியையோ, புத்தியை விருத்தி செய்யாமல் ஹிருதயத்தையோ பெரிதாக்கல் கூடாது. இதுதான் வேதாந்த மதத்தின் சாரம். ஹிருதயம், புத்தி ஆகிய இவ்விரண்டும், ஒரு வண்டியை இழுக்கும் ஜோடிக் குதிரைகளைப்போன்று, ஒரேமாதிரியாக ஒன்றுக்கொன்று உதவிபுரிந்து மனிதனை நல்வழியில் இழுத்துச் செல்வதற்காகத்தான் அமைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. இரக்கமுற்று அன்பு செலுத்துவது ஹிருதயத்தின் வேலையாகும். ஆனால் இவ் வேலையைச் செய்யும் பொழுது ஹிருதயம் பல தவறுதல்களுக் குட்படுகின்றது. அப்பொழுது அறிவானது அங்குத் தோன்றி ஹிருதயத்திற்குச் சகாயமாக அதன் தவறுதல்களைத் திருத்திக் கொடுக்கவேண்டி யிருக்கிறது. உதாரணமாக, இறக்குந் தறுவாயிலிருக்கும் கிழவன் தனது மனைவிமக்களைவிட்டுப் பிரியமுடியாமல் அழுகிறான் அப்பொழுது அறிவானது அவன் முன்னின்று 'ஏ! கிழவா! உனது சரீரத்தைக் காலமாகிய தச்சன் வெட்டி வீழ்த்திவிட்டால் நீ கட்டியணைத்திடும் இப் பெண்டிரும் மக்களும் கொட்டி முழக்கிபழுது மயானம்வரை வருவதல்லாமல் அப்பால் உன்னுடன் ஒரு அடியேனும் எட்டிவைப்பரோ? நீ செய்துள்ள புண்ணிய பாவவினைகளே உன்கூட வருவனவன்றி வேறென்றும் வாராது. ஆகையால் மனைவி மக்களிடத்திலுள்ள ஆசையை அகற்றிவிட்டு எல்லாம்வல்ல இறைவனிடத்தில் நினது எண்ணத்தைச் செலுத்துவாயாக' என்று கூறுகின்றது. பகுத்தறிதலும் வாதித்தலும் நியாயங் கூறுதலும் புத்தியின் வேலைகளாம். இவ்வேலைகளைச்செய்வதில் புத்தியும் பலதவறுதல்களுக் குட்பட்டுவிடுகின்றது. அப்பொழுது அன்பானது

அங்குத்தோன்றி அத்தவறுதல்களைத் திருத்தவேண்டியிருக்கிறது. புத்தியிற் சிறந்த ஒரு புருஷன் தேம்பியழுகின்ற தனது மனைவியைப்பார்த்து 'ஏ! பெண்ணே! நான் கண்ணீரை அறிந்துவிட்டேன். அதில் சிறிது சுண்ணும்புச் சத்தும், சிறிது உப்புச் சத்தும், சிறிது ஜலமும் இருக்கின்றன'. என்று சொன்னானும். கண்ணீரைப்பற்றி அவன் அறிந்தது அவ்வளவுதான். இதுதான் அன்புகலவாத அறிவின் தனிப்பெருமை. இங்கு அன்பானது அவன்முன்தோன்றி 'ஏ! கற்றறிமூடா! நன்றாக உள்ளுணர்ந்து பார். ஹிருதயமன்றோ கரைந்து கண்களின் வழியாக வடிகின்றது'. என்று உரைக்கின்றது. ஆகையால் ஹிருதயம், புத்திஆகிய இவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று சீர்திருத்தி விருத்தி செய்கின்றன.

பரிபூர்ண புருஷன் விஸ்தாரமான புத்தி, விசாலமான ஹிருதயம் ஆகிய இவ்விரண்டின் சேர்க்கையே யாவன். வியஷ்டியின் லட்சணமே சமஷ்டிக்கும் உள்ளது; ஆதலால் பரிபூர்ண ஜனசமூகமும் விஸ்தாரமான புத்தி, விசாலமான ஹிருதயம் ஆகிய இவ்விரண்டின் சேர்க்கையேயாகும். ஹிருதயமே மதமாகவும், புத்தியே நாகரீகமாகவும் ஜனசமூகத்தில் வெளிப்படுகின்றது. ஒரு மனிதனில் ஹிருதயமும் புத்தியும் ஒன்றையொன்று சீர்திருத்தி இரண்டும் விருத்திபாவது போல, ஜனசமூகத்திலும் மதமும் நாகரீகமும் ஒன்றுக்கொன்று உதவியாயிருக்க வேண்டும். சில மடக்கொள்கைளை மதமென்று நம்பி அவற்றையே வாழ் நாட்களின் பயனாகக் கடைப்பிடித்தலும் நாகரீகப் பயிற்சிகளை இகழ்ந்து வெறுத்தலும் மிகத்தவறாகும். இங்ஙனமே, நாகரீகப் பயிற்சிகளை வாழ் நாட்களின் பயனென நம்பியிருத்தலும் மதநீதிகளை இகழ்ந்து வெறுத்தலும் மிகத் தவறாகும். ஜீவிதகாலத்தின் பயன் சில மடக்கொள்கைகளை யுடைய அன்புமன்று, அன்பென்பதையே அறியாத அறிவின் மிகுதியுமன்று: ஒரு மனிதனில் அன்பும் அறிவும் ஒற்றுமையாகப் பொருந்தி யிருத்தலே ஜீவிதகாலத்தின் பயனாகும். அன்பு தத்துவஞான மாகின்றது; அறிவு பிரபஞ்ச ஞானமாகின்றது. அறிவின் நிறைவே அன்பின் நிறைவாகும்; அன்பின் நிறைவே அறிவின் நிறைவாகும்.

ஆகையால் வேதாந்திக்கு நாகரீகப் பயிற்சிகளில் வெறுப்பில்லை. அன்பும் அறிவும் எப்பொழுதும் ஒன்றுடனொன்று சேர்ந்

திருக்க வேண்டும். இவ்விதமாயுள்ள ஆனந்தகரமான சேர்க்கை உண்டாவது மிக அரிதாயிருக்கிறது. மிகவும் இரக்கம் பொருந்திய ஹிருதயத்தை யுடைய ஜனங்களிற் பெரும்பான்மையோர் அறிவின் குறைவினால் மத வைராக்கிய முடையவர்களாய் ஜன சமூகத்தில் கட்சிபேதங்களை யுண்டுபண்ணி இம்சையாதி பாப கர்மங்களைப் புரிவதற்கு ஏதுவாகின்றனர். அதிநுட்பமான புத்தியையுடைய அறிவாளிகளிற் பலரும் அன்பின் குறைவால் பின்னர் துன்புறும்படி நேர்கின்றது. எத்தனையோ மதங்கள் உண்டாகி அழிந்து போய்விட்டன; எத்தனையோ நாகரீகங்கள் இருந்தஇடம் தெரியாமல் ஒழிந்து போய்விட்டன. இதற்குக் காரணம் அன்புள்ளவிடத்து அறிவும் அறிவுள்ளவிடத்து அன்பும் சேராததே யாகும்.

தற்கால நாகரீகம் முற்கால நாகரீகங்களை விட மேம்பட்டதன்று; ஏனெனின், தற்கால நாகரீகம் முற்கால நாகரீகங்களை விட அதிகமாக ஜடவுலகக்காரியங்களைப் பேணி நிற்கின்றது. தற்கால நாகரீகம் சிருஷ்டியை ஜயித்து விட்டதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. சிருஷ்டியானது, பஞ்சபாண்டவர்களின் உத்தமபத்தினியாகிய திரௌபதியைப் போல, ஒருவராலும் அவிழ்க்க முடியாதபடி எண்ணற்றகலைகளை அணிந்திருக்கின்றது என்பதையும் தான் சிருஷ்டியின் மேற் போர்வையைக்கூட இன்னும் நீக்கவில்லை யென்பதையும் தற்கால நாகரீகம் மறந்துவிடுகின்றது. இந்நாகரீகமும் நிலைநிற்காமல் தவறிவிடும்; ஆனால் இந்நாகரீகம் தனக்கு ஒரு குறைவாயிருக்கிற அன்பை அணிந்து கொண்டால், இந்நாகரீகத்தின் பெருமை சொல்லுந்தரத்ததன்று.

(தொடரும்)

சுப்பிரமணிய சிவம்.

மனிதனும் அறிவும்.

மனித னெனப்படு மனத்தையு முடம்பையும்
புனிதமெய் நெறிகளிற் போக்குநல் லறிவே.

மனிதன் எல்லாப் பொருள்களினும் சிறந்தவன். மனிதனது சிறப்பை அவன் புண்ணியம் பாவம், நன்மை தீமை, நன்னெறி தீ நெறி, முதலியவற்றைப் பகுத்தறிந்து, தீயனவற்றை விலக்கி,

நல்லனவற்றைக்கொள்ளும் அறிவை உடையவனு யிருத்தலே விளக்கும். மனிதன் எல்லா உயிர்களினும் பெரியவன். மனிதனது பெருமை எவரானும் அளவிடப்பட முடியாதது. இவ்வுலகின் கண்ணுள்ள அரிய பெரிய நகர்கள், அரண்கள், கோயில்கள், கோபுரங்கள், முதலியவற்றை ஆக்கியவன் மனிதனே. இவ்வுலகின் கண் நிகழும் இனிய பாஷைகள், அறங்கள், சமயங்கள், நூல்கள், முதலியவற்றை ஆக்கியவனும் மனிதனே. பூமியின் அகலம், நீளம், கனம் முதலியவற்றையும், சமுத்திரத்தின் அகலம், நீளம், ஆழம் முதலியவற்றையும் அவற்றினுள்ள எண்ணிறந்த பொருள்களேயும், அப்பொருள்களின் குணங்களேயும்கண்டுபிடித்தவன் மனிதனே. சூரியன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், முதலியவற்றையும், அவற்றின் அகலம், நீளம், கனம் முதலியவற்றையும், அவற்றின் போக்கு வரவுகளேயும் அப்போக்கு வரவுகளால் பல உலகங்கட்கு நேரிடும் மாறுபாடுகளேயும் கண்டு கணித்தவனும் மனிதனே. நீராவிச் சக்தியைக் கொண்டு, நிலத்தின் மீது தேர் முதலியவற்றையும் நீரின் மீது கப்பல் முதலியவற்றையும்நடத்துகின்றவன் மனிதனே. இத்தேர் முதலியனவும் கப்பல் முதலியனவும் செல்லும் இடங்கட்கும் செல்லமாட்டாத இடங்கட்கும் ஆகாயமார்க்கமாகப் புட்பகவிமான முதலியவற்றை நடத்திவந்தவனும் மனிதனே. மின் சக்தி மூலமாகத் தூரத்துச் சமாசாரங்களே விரைவில் அறிகின்றவன் மனிதனே. இச்சக்தி செல்லுதற்குப் பொருந்தாத உலகங்களினும், மனிதன் முதலியோரின் உடம்பினுள்ளும் மனத்தினுள்ளும் நிகழ்ந்தனவற்றை ஞான திருஷ்டியால் இமைக்கும் முன்னர் அறிந்து வந்தவனும் மனிதனே. பெரிய பெரிய தேயங்களே ஆள்கின்றவன் மனிதனே. பூமண்டலம் முழுவதையும் ஆண்டு வந்தவனும் மனிதனே. இன்னும் சொல்லற்கும் நினைத்தற்கும் கூடிய பெரிய செயல்களே யெல்லாம் செய்தவனும், செய்கின்றவனும், செய்ய நிற்பவனும் மனிதனே. மனிதன் எல்லாப் பொருள்களினும் எல்லா உயிர்களினும் அரியவன். மனிதனது அருமை, அவனே தேவனுகின்றதானும், அவனே பல சமயத்தவரால் கடவுளின் அவதார புருஷனுகவும், கடவுளாகவும் வணங்கப் படுகின்றதானும் விளங்கும்.

இத்தகைய சிறப்பும் பெருமையும் அருமையும் வாய்ந்த மனிதன் செய்யவேண்டிய கடமைகள் சிலவுள. அவற்று

ளெல்லாம் தலையாயதும், அவற்றிற் கெல்லாம் ஆதாரமாயதும், அவற்றையெல்லாம் அளிப்பதும் மனிதன் தன்னை அறியும் அறிவே. நாம் 'மனிதன்' என்று சொல்லும் பொருளின்கண் 'அறிவு' என்னும் ஒரு பொருளும், 'மனம்' என்னும் ஒரு பொருளும், 'உடம்பு' என்னும் ஒரு பொருளும் ஆகிய மூன்றும் விளங்கக் காண்கிறோம். அவற்றில் 'உடம்பு' என்பது எலும்பு, நரம்பு, தசை, இரத்தம், முதலியவற்றின் சேர்க்கைப் பிண்டமாய், மனமும் அறிவும் தங்குதற்கு உருகளனைப், உடம்பின் புறத்திலுள்ள பொருள்களுடன் மனம் சம்பந்தப்படுதற் குரிய பொறிவாயில்களைக் கொண்டு நிற்கும் ஒரு கருவி. இக்கருவிக்கும் மற்றைய கருவிகட்கும் வேற்றுமை என்னெனின் அவற்றில் ஒவ்வொன்றும் தன் தன் தொழில்களைச் செய்வதல்லது மற்றைய கருவிகளில் எதனுடைய தொழிலையும் செய்யமாட்டாது. அன்றியும் அவற்றுள் ஒரு கருவியால் மற்றொரு கருவியைக் கையாட முடியாது. இக்கருவி தனக்குக் குறிக்கப்பட்ட தொழில்களையெல்லாம் செய்வதுடன் மற்றைய எல்லாக் கருவிகளுடைய தொழில்களையும் செய்பவல்லது. அன்றியும் இஃது மற்றை எல்லாக் கருவிகளையும் தனித்தனியாகவும் ஒழுங்காகவும் கையாடும் வலியுள்ளது. 'மனம்' என்பது நினைத்தல், அறிதல், மறத்தல், ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல், முதலியவற்றைச் செய்வதாய், அறிவை முதலாகக்கொண்டு உடம்பின்கண் தங்கி, அதன் பொறிவாயில் மூலமாக அதனையும், அதன் அகத்தினும் புறத்தினுமுள்ள பொருள்களையும் தொழில்படுத்தும் ஒரு சூட்சுமசக்தி. இச்சக்திக்கும் மற்றைய சக்திகட்கும் வேற்றுமை என்னெனின், அவையெல்லாம் ஸ்தூலப் பொருள்களில் நின்று வெளிப்படுவது; அன்றியும் அவை ஏரியின் நீர்போலச் செலவாகச் செலவாகக் குறைவுபடுவது. இம்மனோசக்தி மிக மிகச் சூட்சுமமான அறிவில் நின்று வெளிப்படுவது. அன்றியும் இஃது ஊற்றின் நீர்போலச் செலவாகச் செலவாகப் பெருகிக் கொண்டிருப்பது. "அறிவு" என்பது மனத்துக்கும் உடம்புக்கும் முதலாக நின்று மனத்தையும் உடம்பையும் தீநெறிகளிற் செல்லவிடாது விலக்கி நன்னெறிகளிற் செலுத்தும் சுயம்புப் பொருள். அறிவு மனத்தொடுநின்று மனித அறங்களைச் செய்யும் பொழுது 'மனிதன்' என்னும் பெயரையும், இடம், பால், முதலியவற்றைப்பற்றி, 'யான்,' 'நீ,' 'அவன்,'

'அது,' 'தான்,' முதலியபெயர்களையும் பெறுகின்றது. 'மனிதன்' என்னும் பொருட்கண், அறிவு, மனம், உடம்பு, என்னும் மூன்றனுள்ளும் படாத எப்பொருளும் இல்லை.

அறிவு மனத்தோடும் உடம்போடும் சம்பந்தப்பட்டதற்குரிய காரணம், இவற்றுள் ஒன்றுக் கொன்றுள்ள சம்பந்தம், மனிதன் முதலிய பெயர்களின் வரலாறு, இவைகளை யெல்லாம் பின்வரும் உவமையானும் உய்த்துணர்க. அ என்னும் ஒருவன் ஸ்தலயாத்திரை செய்ய நினைக்கின்றான். அதுபோல அறிவு அறத்தைச் செய்ய நினைத்தது. அ என்பவன் அவ்வியாத்திரையைச் செய்து முடித்தற்கு மிக வேகமுள்ள ஒரு குதிரையையும் ஒரு வச்சிரத் தேரையும் சேகரித்தான். அது போல அறிவு அவ்வறத்தைச் செய்து முடித்தற்கு மகா வலியுள்ள ஒரு மனத்தையும் அருமையான ஒரு உடம்பையும் சேகரித்தது. அ என்பவன் தேர் குதிரையைப் பின்பற்றிக் குதிரையுடன் ஒத்துச் செல்லும்படி, குதிரையைத் தேரோடு சேர்த்துக் கட்டினான் அது போல அறிவானது உடம்பு மனத்தைப் பின்பற்றி மனத்துடன் ஒத்துச் செல்லும்படி மனத்தை உடம்போடு சேர்த்துக்கட்டிற்று. அ என்பவன் தானே தேரை நடத்தக் கருதிக் குதிரையின் கடிவாளத்தைக் கைக் கொண்டு தேரின்கண் அமர்ந்தான். அது போல அறிவு தானே உடம்பை நடத்தக் கருதி மனத்தையாளும் சக்தியாகிய கடிவாளத்தைக் கைக்கொண்டு உடம்பின்கண் அமர்ந்தது. அ.என்பவன் குதிரையோடு தேரை நடாத்தியதால் 'சாரதி' என்னும் பெயரைக் கொண்டான். அதுபோல அறிவு மனத்தோடு உடம்பை நடாத்தியதால் 'மனிதன்' என்னும் பெயரைக் கொண்டது. அ என்பவன் தனது மக்களால் 'தந்தை' எனவும், தனது மருமக்களால் 'மாமன்' எனவும், தனது குடிகளால் 'அரசன்' எனவும் சொல்லப்பட்டான். அது போல அறிவு தன்மை யிடத்தில் 'யான்,' 'நான்,' 'யாம்,' 'நாம்,' எனவும், முன்னிலை யிடத்தில் 'நீ,' 'நீர்,' 'நீங்கள்,' எனவும், படர்க்கை யிடத்தில் 'அவன்,' 'அவள்,' 'அவர்,' 'அது,' 'தான்'' எனவும் சொல்லப்பட்டது. 'சாரதி' என்பவனிடத்து அ, குதிரை, தேர் இம்மூன்றினுள்ளும் சம்பந்தப்படாத எப்பொருளும் இல்லை. அதுபோல மனிதன்என்பவனிடத்து அறிவு, மனம், உடம்பு, இம்மூன்றினுள்ளும் சம்பந்

தப்படாத எப்பொருளும் இல்லை. அ என்பவன் தான் விரும்பிய யாத்திரையைச் செய்து முடிக்கும் முன்னர் கவனமின்றிக் குதிரையின் கடிவாளத்தைச் சற்று நழுவவிடுவானாயின் அது தன் போக்கில் ஓடித் தீநெறிகளில் பட்டுத் தானும் கெட்டுத் தேரையும் யாத்திரையையும் கெடுத்துவிடும். அதுபோல அறிவு தான் விரும்பிய அறத்தைச் செய்து முடிக்கும் முன்னர் கவனமின்றி மனத்தை ஆளுந் தொழிலைச் சற்று நழுவவிடுமாயின் மனம் தன் போக்கில் ஓடித் தீநெறிகளில் பட்டுத் தானும் கெட்டு உடம்பையும் அறத்தையும் கெடுத்துவிடும். அ என்பவன் தான் குறித்த யாத்திரையின் முடிவுவரை கவனத்துடன் குதிரையைத் தனது யாத்திரை நெறிகளில் செலுத்தி வருவானாயின் விரைவில் ஸ்தல யாத்திரையை முடித்துத் தனது வீட்டை அடைந்து சுகம் பெறுவான்- அதுபோல அறிவு தான் குறித்த அறத்தின் முடிவுவரை கவனத்துடன் மனத்தைத் தனது அறநெறிகளில் செலுத்தி வருமாயின் விரைவில் மனித அறத்தை முடித்துத் தனது வீட்டை அடைந்து சுகம் பெறும்.

"சென்ற விடத்தாற் செலவிடா தீதொரீஇ
நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு"

வ. உ. சிதம்பரம்.

ஓம்

தத் ஸத்

ஈஶாவாஸ்யோபநிஷத்

[ஸ்ரீமான்-ஸி. சுப்பிரமணியபாரதியவர்கள் மொழிபெயர்த்தது.]

௧. 𑌈𑌶𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 ।
𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌥𑌾 𑌮𑌾 𑌗𑍃𑌧𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌨𑌂 ॥

இயங்கும் உலகில் இயங்குகின்ற இஃதெல்லாம் ஈசனால் நிரம்பப்படுவது. ஆதலால் (உள்ளத்) துறவுடன் (இன்பங்கள்) துய்த்திடுக. பிறன் பொருளை விரும்பாதொழிக.

௨. 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑍇𑌹 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌜𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑍇𑌚𑍍𑌛𑌤𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌃 ।
𑌏𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑍇𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌰𑍇 ॥

இங்கு கடமைகள் செய்துகொண்டே நூறாண்டு வாழ்தல் வேண்டுக. நீ இதனைக் கொள்க. இஃதல்லால் வேறு வழியில்லை. கடமைப் பயன் மனிதனை மாசுபடுத்துவதில்லை.

௩. 𑌅𑌸𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌤𑌮𑌸𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃 ।
𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 𑌕𑍇 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌹𑌨𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌃 ॥

ஆத்ம நாசம் செய்துகொள்ளும் ஜனங்கள் (இவ்வுலகத்திலிருந்து) நீங்கிக் குருட்டிருள் சூழ்ந்தனவாகிய அசுர லோகங்களை யடைகின்றனர்.

["ஆத்மநாச" மாவது நித்யமுக்தனாகிய ஆத்மாவுக்குத் தீய சிந்தனைகள், தீய செயல்கள் என்பவற்றால் தளைகளேற்படுத்திக் கொள்ளும் மடமைச் செய்கை]

௪. 𑌅𑌨𑍇𑌜𑌦𑍇𑌕𑌂 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌜𑌵𑍀𑌯𑍋
𑌨𑍈𑌨𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌆𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌰𑍍𑌷𑌤𑍍
𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌪𑍋 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿

(ஆத்மாவின் நிலை கூறுவது.)

ஒன்று; அசைதலின்றி மனத்தினும் விரைந்து செல்வது; இதனை இந்திரியங்கள் எட்டியதில்லை, இது முன்னே சென்று

விடும். மற்றவை ஓடும்போது தான் நின்றபடியே அவற்றை எட்டிவிடும். இதனிடத்தே வாயு செயல்களைச் சமைக்கிறான்.

ரு. தத் ஏஜதி தந்நைஜதி தத் தூரே தத்வந்திகே।
தத் அந்தரஸ்ய ஸர்வஸ்ய தது ஸர்வஸ்யாஸ்ய பாஹ்யத:॥

அது இயங்குவது. அது இயங்குவதில்லை. அது தொலையிலுள்ளது. அப்படியே ஸமீபத்திலுமிருப்பது. அது இவ்வனைத்திற்கும் உள்ளேயிருப்பது. இவ்வனைத்திற்கும் அஃது புறம்பானது.

('இவ்வனைத்திற்கும்' எனில் 'இவ்வுலகப் பொருள்களெல்லாவற்றிற்கும்' என்பது பொருள்.)

சு. யஸ்து ஸர்வாணி பூதாநி ஆத்மந்யேவாநுபஶ்யதி।
ஸர்வபூதேஷு சாத்மாநம் ததோ ந விஜுகுப்ஸதே॥

எவன் எல்லாவுயிர்களையும் தன்னிலேயே காண்கிறானோ, எல்லாவுயிர்களிடத்தும் தன்னைக் காண்கிறானோ, அவன் பிறகு கூசுவதில்லை.

எ. யஸ்மிந் ஸர்வாணி பூதாநி ஆத்மைவாபூத் விஜாநத:।
தத்ர கோ மோஹ: க: ஶோக: ஏகத்வமநுபஶ்யத:॥

அறிந்தவனுக்கு எல்லாவுயிர்களும் தானேயாகி விடும். (அனைத்திலும்) ஒருமைகாணும் அவனுக்கு அங்கு மயக்கமேது? கவலையேது?

அ. ஸ பர்யகாச் சுக்ரமகாயமவ்ரணம்
அஸ்நாவிரம் ஶுத்தமபாபவித்தம்।
கவிர்மநீஷீ பரிபூ: ஸ்வயம்பூ:
யாதாதத்யதோऽர்த்தாந் வ்யதாச்சாஶ்வதீப்ய: ஸமாப்ய:॥

எங்கும் நிறைந்தது, ஒளியுடையது, புண்ணற்றது, நரம்பில்லாதது, தூய்மையுடையது, பாவமற்றது, கவி, அறிவுசான்றது, இத்தன்மையுடைய ஆத்மா எப்போதும் இருக்கும்படியாகப் பொருள்களை இயற்கையினின்றும் அமைத்தது.

கூ. அந்தம் தம: ப்ரவிஶந்தி யேऽவித்யாமுபாஸதே।
ததோ பூய இவ தே தமோ ய உ வித்யாயாம் ரதா:॥

அவித்தையை வழிபடுவோர் குருட்டிருளை அடைகின்றனர். வித்தையிலே (மாத்திரம்) பற்றுடையோர் அதனினும் மிகுந்த இருளை யடைகின்றனர்.

க௦. 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾।
𑌇𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍁𑌮 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌯𑍇𑌨𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌚𑌕𑍍𑌷𑌿𑌰𑍇 ॥

வித்தையினா லாகும் பயன் வேறென்பர். அவித்தையா லாகும் பயன் வேறென்பர். இங்ஙனம் நமக்கு அதனை யுரைத்த தீரர்களிடம் கேட்டிருக்கிறோம்.

கக. 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂𑌚𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂𑌚 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋𑌭𑌯𑌂𑌸𑌹 ।
𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 ॥

வித்தை, அவித்தை எனுமிரண்டையும் எவன் ஒருங்கே அறிந்தவனோ, அவன் அவித்தையால் மிருத்யுவைக் கடந்து வித்தையால் அமிருதத்தை அருந்துகிறான்.

[வித்தை பிரமத்தை ஒன்றாகக்காணுதல். அவித்தை பிரமத்தைப் பலவாகக் காணுதல். அமிருதம்—சாவில்லாமை, தீரா இன்பம்]

க௨. 𑌅𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌤𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿𑌯𑍇𑌽𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌿𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 ।
𑌤𑌤𑍋𑌭𑍂𑌯𑌇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌮𑍋 𑌯𑌉𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂𑌰𑌤𑌾𑌃 ॥

அழிவை வழிபடுவோர் குருட்டிருளிலே புகுகின்றனர். ஆக்கத்தை வழிபடுவோர் அதனினும் மிகுந்த இருளையடைகின்றனர்.

க௩. 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌾𑌹𑍁𑌃𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 ।
𑌇𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍁𑌮 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌯𑍇𑌨𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌚𑌕𑍍𑌷𑌿𑌰𑍇 ॥

ஆக்கத்தால் பெறுவது வேறென்பர், அழிவினால் பெறுவது வேறென்பர். இங்ஙனம் நமக்கு அதனை யுரைத்த தீரர்களிடம் கேட்டிருக்கிறோம்.

க௪. 𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂𑌚 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌂𑌚 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋𑌭𑌯𑌂𑌸𑌹 ।
𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍇𑌨𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇

ஆக்கம், அழிவு எனுமிரண்டையும் ஒருங்கே அறிந்தவன் அழிவினால் மிருத்யுவைக்கடந்து ஆக்கத்தால் அமிருதத்தை யடைகிறான்.

௧௫. 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌮𑍁𑌖𑌮𑍍 ।
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍂𑌷𑌨𑍍𑌨𑌪𑌾𑌵𑍃𑌣𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌯 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑍇 ॥

ஸத்தியத்தின் முகம் பொற்பாத்திரத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. ஸத்ய தர்மத்தையுடைய எனது பார்வைக்கு, ஹே, பூஷந்! நீ அதனைத் திறந்து காட்டுக.

௧௬. 𑌪𑍂𑌷𑌨𑍍𑌨𑍇𑌕𑌰𑍍𑌷𑍇 𑌯𑌮 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑍂𑌹 𑌰𑌶𑍍𑌮𑍀𑌨𑍍 𑌸𑌮𑍂𑌹 𑌤𑍇𑌜𑌃
𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌤𑌮𑌂
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌸𑌾𑌵𑌸𑍌 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃
[𑌸𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 ॥

ஹே பூஷந்! ஏகரிஷியே! யமா! சூரியா! பிரஜாபதியின் மகனே! கதிர்களை விரிவுற வகுத்து ஒளியைத் திரட்டிக் கொள்க. நினது வடிவத்திலெல்லாம் கல்யாண மிகுந்ததாகிய வடிவத்தைக் காண்கிறேன். அதில் நிற்கும் இப்புருஷன்—அவனே நான்.

௧௭. 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌨𑌿𑌲𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌥𑍇𑌦𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍍 ।
𑌓𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍋 𑌸𑍍𑌮𑌰 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍋 𑌸𑍍𑌮𑌰 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰 ॥

வாயு இறப்பின்றிச்சலிப்பது. இவ்வுடல் சாம்பராய்முடிவது. ஓம். உள்ளமே, நினை, செய்ததை நினை. நினை, உள்ளமே, செய்ததை நினை.

௧௮. 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍇 𑌨𑌯 𑌸𑍁𑌪𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌯𑍇 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌦𑍇𑌵
[𑌵𑌯𑍁𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍
𑌯𑍁𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌜𑍍𑌜𑍁𑌹𑍁𑌰𑌾𑌣𑌮𑍇𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌤𑍇 𑌨𑌮
[𑌉𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍇𑌮 ॥

அக்னியே, எங்களை ஸம்பத்துக்கு நல்வழியாற் கொண்டு செல்லுக. எங்கள் குடிலமான பாவங்களை அழித்திடுக. நினக்கு மிகச்சிறந்த போற்றி மொழி யிசைக்கிறோம்.

சர்க்கரையம்மையார் சரித்திரம்.

[டாக்டர் M. C. நஞ்சுண்டராவ் B-A., M. B. C. M; F. C. S.

அவர்கள் எழுதியது].

ஒருவன் ஏதாவது பிரயோசன மற்ற காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கும் பொழுது, இது என்ன? புண்ணியமா? புருஷார்த்தமா? என்று நம்மவர் சொல்வது வழக்கம். புண்ணியத்தைச் செய்தலும் புருஷார்த்தத்தை அடைதலும் ஆகிய இவ்விரண்டுமே பிரயோசனமுள்ளவையென்றும் மற்றையயாவும் பிரயோசன மற்றவை யென்றும், 'புண்ணியமா? புருஷார்த்தமா?' என்ற இக் கேள்விகளால் நமக்குப்புலப்படுகின்றது. தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோட்சம் ஆகிய நான்கும் புருஷார்த்தங்களாம். இவை தமிழ்ப் பாஷையில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று சொல்லப் படும். இந்நான்கு புருஷார்த்தங்களில் மோட்சம் அடைதலே மனுஷிய ஜன்மத்தின் முக்கிய நோக்கமென்றும் பிரயோஜன மென்றும் சகல வேதசாஸ்திரங்களும் சாற்றுகின்றன. மோட்சம் என்பது வீடு அல்லது விடுபடுதல் என்று பொருள்படும். அதாவது ஜனன மரண பந்தத்தினின்று விடுபடுதலே மோட்சம். தர்மமாவது, அர்த்தமாவது, காமமாவது மோட்சமன்று. இவை மோட்சமடைவதற்கு ஒன்றன்பின் ஒன்றுயுள்ளபடிகள். தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களையும் அடையாமல் மோட்சத்தை அடையமுடியாது. ஆகையால் இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களையும் அடைந்து இவைகளின் மூலமாகத்தான் மோட்சத்தை அடையவேண்டியதாயிருக்கிறது. மோட்சமார்க்கம் மிகவும் கடினமான தென்றும் இப்பிரபஞ்சத்தையும் பிரபஞ்சப் பொருள்களையும் துறந்தவர்களே மோட்சலாபத்திற் குரியவர்களென்றும் பலர் பலவிதமாகக் கூறுகிறார்கள். ஆனல் நமது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசித்துள்ள பகவத் கீதையில் பள்ளியில் படிக்கும் பாலனும், கோலூன்றி நடக்கும் கிழவனும், சமாதானத்தை விரும்பும் சாதுவும், சண்டைக்குக் கச்சைகட்டும் சண்டியும், அரிய பெரிய சாஸ்திரங்களில் வல்ல அந்தணனும், ஆவுரித்துத்தின்றுழலும் புலையனும், மொத்தத்தில் ஆண் பெண்யாவரும் எளிதில் மோட்சத்தை அடையும்படி மோட்சத்திற்கு மார்க்கம் நிஷ்காமிய கர்மமாகிய ஞான்யோகமே

என்று மிகத்தெளிவாகக்கூறியிருக்கிறார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானது இவ்வுபதேசமே இவ்வனந்தங் கோடி ஜீவராசிகளின் ஜீவிதகாலத்தைப் புநிதமாக்கிக் கொண்டு வருகின்றது. பல தேசங்களிலும் அவதரித்த ஞானசொரூபிகளாகிய மகான்களும் இவ்வுபதேசத்தையே வெவ்வேறு விதங்களாக வற்புறுத்திக்கூறி ஜீவராசிகளை ஜனனமரணத் துன்பத்தினின்றும் ரட்சித்திருக்கின்றனர்.

ஆனால் இம்மகான்கள் பூமியில் அவதரிப்பது மிக அருமை. புண்ணிய பூமியாகிய நமது பாரதநாட்டில் சமீபகாலத்தில் அதாவது சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், ஸ்ரீ கோபால கிருஷ்ண பாரதி முதலிய மகான்கள் அவதரித்தனர். நமது நாட்டில் பெண்பாலாருக்குள்ளும் அநேகர் பிர்மஞானிகளா யிருந்திருக்கின்றனர். ஸ்ரீ சைதந்நியர், ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் முதலிய மகான்களின் சரித்திரத்தை நாம் படித்துப்பார்த்தால்பெண்பாலாராகியபிரம்மஞானிகளே இம்மகான்களை ஞானமார்க்கத்தில் திருப்பிவிட்டாகள் என்று அறிவோம். பெண்பாலாருக்குள் நான் அறிந்தமட்டில், சமீபகாலத்தில் ஸ்ரீமதி சர்க்கரை அம்மையார் என்ற பெயருடன் ஒருவர் இருந்தனர். இவ்வம்மையார் இச்சென்னைமா நகரில் கோமளேஸ்வரன்பேட்டையில் வசித்து வந்தனர். அநேக ஜனங்கள் இவ்வம்மையர்ருடன் பழகியிருந்தபோதிலும் அவர்களிற் பெரும்பாலார் இவ்வம்மையாரது ஞானப்பிரதாபத்தை அறியாமற்போயினர். இவர் பழகும்படி நேர்ந்த ஜனங்களிடத்திலெல்லாம் இவர் ஒரு குழந்தையைப்போல் சர்வசாதாரணமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். ஆகையால் அநேக ஜனங்களுக்கு இவர் சாதாரணமான ஸ்திரீகளில் ஒருவராகவே காணப்பட்டிருக்கலாம். ஏனெனின் இக்காலத்தில் பெரும்பான்மையோர், நினைத்ததைச் சொல்லுதல், ஆகாரமின்றியிருத்தல், மௌனம் சாதித்தல், ஆகாய கமனம் செய்தல் இவைபோன்ற செயல்களையும் செப்படி வித்தைகளையும் பெரியோரின் லட்சணங்களென்று நினைத்திருக்கின்றனர். ஸ்ரீமதி சர்க்கரையம்மையாரோ அத்தகைய லட்சணங்கள் தமக்கு இருப்பதாக ஒரு பொழுதும் பாவித்துக்கொண்டவரல்லர். ஆயின் இவ்வம்மையாரின் சரித்திரத்தை நான் வரையும்படியாக இவரிடத்தில் இருந்த மகிமைதானென்ன? என்று அநேகர் யோசிக்கலாம். மோட்சத்தின் உண்மையான ஸ்திதியின்னதென்றுஅநேகர்

அறியாமலும் அறியமுடியாமலும் இருக்கின்றனர். இவர் தமது பெயருக்கேற்க ஜீவிதகாலம் முழுவதும் இவரைச் சர்க்கரையென்றே எவரும் விரும்பத்தக்கவண்ணம் ஜீவன் முக்திப்பதவியில் இருந்தனர். இவரது ஜீவிதசரித்திரம் மோட்சத்தின் உண்மையான நிலைமையை யின்னதென்று நேரே விளக்கிக்காட்டுமென்று நினைத்து இவரது சரித்திரத்தை எழுதிப்பிரசுரிக்கவேண்டுமென்று நான் அநேக நாளாக அவாக்கொண்டிருந்தேன். இப்பத்திரிகாசிரியர் தமது பத்திரிகைக்கு நான் ஏதேனும் எழுதவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளவே, நான் இம்மகாதேவியாரது சரித்திரத்தை எனது சொற்ப அறிவுக்கெட்டியமட்டில் வரையப் பிரயத்தனிக்கிறேன். இவர் தம்முடன் பழகினவர்களிடத்தில் தமது சரித்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததால், நான் எழுதும் சங்கதிகள் அநேகருக்குத்தெரிந்திருக்கலாம். நான் மறதியினுலாவது, அறியாமையினுலாவது எழுதத் தவறிவிடுகின்ற சங்கதிகளை தெரிந்தவர்கள் எடுத்துக்கொடுப்பார்களென்று நான் எதிர்பார்த்து நன்றி செலுத்துபவனுயிருக்கிறேன். (தொடரும்).

நம்மாழ்வார் காலம்.

[கௌரவ. ஸ்ரீமான். பி. கேசவபிள்ளை யவர்கள் எழுதியது.]

கலியுகம் பிறந்த நாற்பத்து மூன்றுவது நாள் இவ்வாழ்வார் குருகூர் என்னும் ஸ்தலத்தில் அவதரித்ததாக வைஷ்ணவ குரு பரம்பரையில் சொல்லப்படுகிறது. நவீன பண்டிதர்களிற் சிலர் அவ்வளவு காலத்திற்குமுன் இவர் இருந்ததாகச் சொல்வது பிசகு என்று மொழிகின்றனர். இதைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லத் துணிகிறேன்.

அநேக காலமாக ஐரோப்பிய பண்டிதர் சிலர் கிறிஸ்தவ வேதப் புஸ்தகத்தின்படி பூலோகம் உண்டாகியே ஆறுயிர வருஷங்களுக்குக் கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாயிற்றென்று கூறிக்கொண்டும் அப்பழைய கோட்பாட்டை அநுசரித்துப் பல தேசத்துச் சரித்திரங்களின் காலங்களைக் குறுக்கிக் கூறிக்கொண்டும் வந்தனர். அவரது அபிப்பிராயத்தை யொட்டி நம்மவரிற் சிலரும் அங்ஙனம் கூறி வந்தனர். கிறிஸ்து பிறந்ததற்குப் பதினையாயிர வருஷங்களுக்கு

முன்னமே எகிப்து தேசத்தில் நாகரீகமுள்ள சில அரசர் அரசாட்சி புரிந்து வந்ததாகச் சிறிது காலத்திற்குமுன் கிடைத்த சில சாசனங்களால் வெளியாயிற்று. அதைத் தப்பு என்று சொல்வது சாத்தியமில்லை. அன்றியும், மனித தேகத்தின் வரலாற்றையும் பூலோகத்தின் கண்ணுள்ள மண், கல், முதலியவற்றின் உற்பத்தியையும் பற்றிப் பரிசோதித்த ஐரோப்பிய பண்டிதர் பலர் இந்துக்கள் சொல்வதுபோல பூலோகத்தில் யுகக்கணக்காக மனித ஜாதியார் இருந்து வருகின்றனர் என்று கூறுகின்றனர். ஆகையால் குரு பரம்பரையாகச் சொல்லப்பட்டுவருகிற காலக் கணக்குகளை நம்பாமல் விடுவதற்குக் காரணமில்லை. தமிழ்நடையைக் கவனித்து நம்மாழ்வார் காலத்தைக் குறுக்கிச் சொல்வாரும் உளர். இதையும் நம்புவதற்கில்லை. சென்னைப் பிரஸிடென்ஸிக் காலேஜ் சமஸ்கிருத பண்டிதராயிருந்த சேஷகிரி சாஸ்திரியார் பாஷைகளின் வரலாற்றைப்பற்றிப் பரிசோதித்து அபிப்பிராயம் கொடுப்பதில் நிபுணர் என்று பெயர்பெற்றவர். இப்பண்டிதர் இராமாநுஜருக்குப் பிறகுதான் நம்மாழ்வார் பிறந்திருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தனர். இராமாநுஜர் சரித்திரத்தினாலும், மற்றுமுள்ள பல வைணவ கிரந்தங்களினாலும், இராமாநுஜரே, நம்மாழ்வார், ஆண்டாள், மதுரகவி முதலிய பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களையும் கோவில்களில் பூஜிக்கச் செய்தாரென்று தெரிகிறது. இதனால் நம்மாழ்வாருக்குச் சுமார் நாலாயிரம் வருஷங்களுக்குப் பின் இராமாநுஜர் அவதரித்தனர் என்று பரம்பரையாகச் சொல்லப்படுவதே சரியாகும். ஏனெனில், மதபேதங்கள், மதச் சச்சரவுகள் முதலியன இராமாநுஜர் காலத்தில் விசேஷமாக இருந்ததாகத் தெரிகிறது. நம்மாழ்வார் காலத்திலோ மதத்துவேஷம் முதலியன இல்லையென்று அவரது பாசுரங்களால் தெரிகிறது.

“ அவரவர் தமதம வறிவறி வகைவகை
அவரவ ரிறையவ ரெனவடி யடைவர்கள்
அவரவ ரிறையவர் குறைவில ரிறையவர்
அவரவர் விதிவழி யடையநின் றனரே. ”

என்றும்

“ வம்மின் புலவீர்நும் மெய் வருத்திக் கைசெய்துய்மினோ
இம்மன் னுலகினில் செல்வரிப் போதில்லை நோக்கினோம்

நம்மின் கவிகொண்டுநம் நுமிட்ட தெய்வ மேத்தினுல்
செம்மின் சுடர்முடி யென் திருமாலுக்குச் சேருமே."
என்றும், திருவாய்மொழியில் (கீதையின் சாராம்ஸத்தைக்) கூறியுள்ளார். கடைசியில் பத்தாவது பத்துப் பாசுரங்களில்

"முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா என்பொல்லாக்
கனிவாய்த் தாமரைக்கட் கருமாணிக்கமே யென்கள்வா."
என்றும்,

"அவாவறச் சூழரியை யயனை யரனை யலற்றி
அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
அவாவி லந்தாதி களாலிவை யாயிரமும் முடிந்த
அவாவி லந்தாதி யிப்பத்தறிந்தார் பிறந்தா ருயர்ந்தே."
என்றும் கூறித் திருவாய்மொழி யென்னும் திராவிட வேதத்தை முடித்துள்ளார்.

திருவாய் மொழியைத் தமிழ் நாட்டார் ஒரு காலத்தில் மறந்துவிட்டன ரென்றும், இராமாநுஜாது ஆசாரியரான ஆளவந்தாருக்கு முன்னிருந்த நாதமா முனிகள் மிகுந்த பக்தியுடன் மிகப் பிரயாசைப்பட்டுத் திருவாய் மொழியை மறுபடியும் சேர்த்து வெளியிட்டனரென்றும் சொல்லப்படுகிறது. திருவாய்மொழிக்கு அநேக வைஷ்ணவ ஆசாரியர்கள் அநேக வியாக்யானங்கள்எழுதியிருக்கின்றார்கள். இந்த ஆசாரியர்கள் காலத்திலும் பின்னிட்டும் தான் மதத்துவேஷங்கள் உண்டாயின. இம்மதத்துவேஷகாலத்தில், மதத்துவேஷமே யில்லாது சகல மதங்களும் சமமென்னும் மேலான ஞானத்தைப் போதிக்கும் திருவாய்மொழி உதித்திருக்காது. நம்மாழ்வாருக்கு வெகு காலத்திற்குப் பின்னரே சைவ வைஷ்ணவர்கள் சச்சரவுப்பட்டு வைரியங்கள், குரோதங்கள், தர்க்கங்கள், தெய்வ தூஷணங்கள் முதலியன பெருகி வந்ததாகத் தெரிகிறது. ஒருவரை ஒருவர் ஜயித்தனர் என்று சொல்வதில் திருப்தி யடையாமல் சமணரைக் கற்காணத்தில் வைத்தாட்டினரென்றும், கழுவேற்றின ரென்றும் வைஷ்ணவ சைவப் புஸ்தகங்களில் எழுதி வைத்தார்கள். இதை நம்புவதற்கில்லை. ஜீவகாருண்யம் நிறைந்த வைஷ்ணவ சைவ ஆசாரியர்கள் மகா குரூரமான இப்பாவ காரியங்களுக்கு உடன்பட்டிருப்பரோ? அப்படி நடந்திருந்தால் அவர்கள் பக்தியை எப்படி சிரேயஸ் உள்ளதாகநினைப்

பது ? இதை மெய்யென்று கொள்வதற்குச் சரியான சரித்திரம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை

ஜீவகாருண்ய முள்ள சமணர்களும் புத்தர்களும் நீடித்தகால மாக நமது நாட்டில் இருந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் தமிழ்ப் பாஷைக்கும் தமது நாட்டில் வசித்த இதர மதஸ்தருக்கும் எவ்வளவோ சிரேயஸை உண்டாக்கி யிருக்கிறார்கள். சிரியா (Syria) தேசத்தில் மகா காருண்யரான கிறிஸ்துவுக்குப் பின் அவரது மதத்தைச்சேர்ந்தவர்களே ஒருவருக்கொருவர் பேதப்பட்டு ஒருவரை ஒருவர் நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தியும் பொசுக்கியும் மிகக் குரூரமான இம்சைகளைச் செய்தனரென்று அவர்களது சரித்திரங்களில் காண்கின்றோம். அவற்றை நாம் நம்பவேண்டியதா யிருக்கிறது. நம் தேசத்தில் சிரியா (Syria) கிறிஸ்துவ மதமும் முற்காலத்தில் இருந்து செழித்து வந்ததைப் பார்க்க இந்த தேசத்தார் சமரசமான குணமே மேலிட்டவரா யிருந்தன ரென்று தெரிகிறது. ஆயினும் சைவர், வைஷ்ணவர், சமணர், பௌத்தர், முதலியவரிற் சிலர் நிஜமான தெய்வபக்தி குறைந்து சண்டாளத்வம் அடைந்து பரஸ்பர த்வேஷம் சாதித்து வந்தார்கள் என்று தோன்றுகிறது. நமது தமிழ்நாட்டி லுதித்த பூர்விக மகான்களின் திருவாக்குகளில் நம்மவருக்குப் பக்தி யில்லாமற்போனதே அநேக தீங்குகளுக்குக் காரணமாயிற்று. நம்மாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

"யாருமோர் நிலைமைய னெனவறி வரிய வெம்பெருமான்
யாருமோர் நிலைமைய னெனவறி வெளிய வெம்பெருமான்
பேருமோ ராயிரம் பிறபலவுடைய வெம் பெருமான்
பேருமோ ருருவமு முளதில்லை யிலதில்லை பிணக்கே."

"பிணக்கற வறுவகைச் சமயமும் நெறியுள்ளி யுரைத்த
கணக்கறு நலத்தன னந்தமி லாதியம் பகவன்
வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று புறநெறி களைகட்
டுணக்குமின் பசையற வவனுடை யுணர்வுகொண் டுணர்ந்தே."

"ஒன்றெனப் பலவென வறிவரும் வடிவினுள் நின்ற
நன்றெழில் நாரணன் நான்முக னரனென்னு மிவரை
ஒன்றநும் மனத்துவைத் துள்ளிநும் மிருபசை யறுத்து
நன்றென நலஞ்செய்வ தவனிடை நம்முடை நாளே."

என்னும் பாசுரங்ளால் மதபேதத்தால் உண்டாகும் மன அழுக்கு நீங்கிவிடும். ஜாதி யகங்காரம், செல்வச் செருக்கு, வித்யாகர்வம், இவை கூடாவென்றும் 'பயனல்ல செய்து பயனில்லை நெஞ்சே' யென்று தெளிந்து பயனுள்ளவற்றைச் செய்வதே பெரிது என்றும் இவர் போதித்தார்.

'குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலுங் கீழிழிந்து எத்தனை
நலந்தா னிலாத சண்டாள சண்டாளர் களாகிலும்
வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற் காளென்றுள்
கலந்தா ரடியார்தம் மடியாரெம் மடிகளே."

என்றும், சோறு, கூறை முதலியவற்றிற்காக மானிடர்மீது பாடிப் பிழைக்கும் புலவர்களுக்குச்

"சொன்னால் விரோதமி தாகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ"

என்றும்,

"வாய்கொண்டு மானிடம் பா டவந்த கவியே னல்லேன்
ஆய்கொண்ட சீர்வள்ள லாழிப்பிரா னெனக்கே யுளன்
சாய்கொண்ட விம்மையும் சாதித்து வானவர் நாட்டையும்
நீகண்டுகொள் ளென்று வீடுந்தரும் நின்று நின்றே."

என்றும் கூறி அவரை வற்புறுத்தித் தன்னைப்போல 'தெய்மேத்தும்படி' வேண்டினர்.

இன்னும் சொல்லிற் பெருகும். நாம் முக்கியமாக அறியவேண்டுவன, நம் தமிழ்நாட்டில் அநேக நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் வசித்திருந்த நம்மவர்கள் வெகு நாகரீகம் அடைந்திருந்தார்கள் என்பதும், அக்காலத்தில் பரிசுத்தரான பெரியோர் பலர் இருந்து வந்தார்களென்பதும், மனிதர் தாம்தாம் விரும்பியவாறு பகவத் பக்தி செய்துவரும்படி அரசர் தர்ம பரிபாலனம் செய்துவந்தனரென்பதுமேயாம். இடையில் மனக்குழப்பங்கள், மதவைரங்கள் உண்டாகி நம்மவர் க்ஷீணித்துக்கொண்டு வந்தனரென்று தெரிகிறது.

அறிவினும் ஒழுக்கத்தினும், பக்தியினும் ஞானத்தினும் மேம்பட்டுள்ள நமது தேயத்திங்கண் பிறந்தவரிடத்தில் பாஷாபிமானம் இல்லாமலிருக்குமானால் அதற்குக் காரணம் நமது பாஷா நூல்களின் அருமையையும் பெருமையையும் அறியாமலிருப்பதும் அற்ப விஷயங்களில் மிகுதியான பற்றுடையவராயிருப்பது

மே. ஆயினும் நம் நாட்டார், கிணற்றுத்தவளை போலல்லாமல், இதர பாஷைகளிலும் இதர தேசங்களிலும் நமது ஜனங்களுக்கு உபயோகமாகத் தக்க நூல்களைத் தேடி நம் பாஷையில் மொழி பெயர்த்து நம் பாஷையையும் நம் நாட்டையும் விருத்தி செய்வா ராயின் உண்மையான சுதேசிகளாவர். நம் தேசத்தை யாளும் காருண்ய இங்கிலீஷ் ராஜாங்கத்தார் உண்டாக்கி யிருக்கும் அநேக சௌகரியங்களாலும் இங்கிலீஷ் பாஷையைக் கற்பதாலும் நாம் நம்நாட்டுக்கும் நம் ஜனங்களுக்கும் சரியாக உழைக்க வழிகள் உண்டாயிருக்கின்றன. நமக்கு மெய்பான பகவத் பக்தி யுண்டா னல் நம் தேசத்தில் ஜாதி குல பேதத்தாலும் மதபேதத்தாலும் உண்டாயிருக்கும் பரஸ்பர விரோதங்கள் நீங்கிச் சகோதரத்வம் பெருகி யெல்லா மார்க்கங்களிலும் நாம் அபிவிர்த்தி அடைவோ மென்பது சத்தியம். நம்மில் ஒவ்வொருவரும் நம் சக்தியாநுசா ரம் இதரர்களுக்கு இதமுண்டாகும்படி உழைப்பதே நாம் செய் யும் பகவத் கைங்கிரியமாகும்.

சமாச்சாரக்குறிப்புகள்.

சென்னை ராஜதானி.

இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் அடுத்த சர்க்கார் வருஷத்தில் சென்னை மாகாணத்தில் வித்தியாபி விருத்தி சம்பந்தமான செலவு களுக்கென்று 23 லட்சம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த 23 லட்சம் ரூபாயும் இன்ன இனங்களில் செலவு செய்யப்படலா மென்று சென்னை வித்தியாதிகாரி ஸர் ஆல்ப்ரெட்போரன் ஒரு குறிப்பு தயார் செய்திருக்கிறார். அந்த மொத்தம் கிராண்ட் 23 லட்சத்தில் $16\frac{1}{4}$ லட்சம் இந்த வருஷத்தில் மட்டும் செலவு செய்து கொள்ளக் கொடுக்கப்பட்ட தொகையாகும். பாக் கித் தொகை $6\frac{3}{4}$ லட்சமும் வருஷந்தோறும் நேரிடும் செலவைப் பொறுத்துக்கொண்டு போகக் கொடுக்கப்பட்ட தொகையாகும். முதலிலே சொல்லிய தொகையில் ஏழைச் சிறுவர்களுக்கும், படி ப்பு நன்றாகப் பரவாத வகுப்புகளைச் சேர்ந்த சிறுவர்களுக்கும் எழுதும் பலகைகளும், புஸ்தகங்களும் வாங்கிக் கொடுப்பதில் 2 லட்சம் செலவு செய்யப்படும். போதனுமுறை ஸ்கூல்கள் ஸ்தாபி

க்க 1 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்யப்படும். போர்ட் முனிசிபல் ஸ்கூல் கட்டடங்களுக்கு 8 லட்சம் ரூபாயும் இஞ்சினீரிங் காலேஜுக்கு 1 லட்சமும், யூனிவர்ஸிடிக்கு 1 லட்சமும் காலேஜ்களுக்கும் ஹோஸ்டல்களுக்கும் 2 லட்சம் ரூபாயும் செலவு செய்யப்படும். பாக்கி $1\frac{1}{4}$-லட்சம் இருப்பாக வைத்துக் கொள்ளப்படும். இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட தொகையில் பிரைமரிப் படிப்புக்கு $3\frac{1}{2}$ லட்சமும், பெண் கல்விக்கு 87 ஆயிரமும் காலேஜ்களுக்கும் போதனாமுறை ஸ்கூல்களுக்கும் 30 ஆயிரமும், சக்கண்டரிப்படிப்புக்கு $1\frac{1}{3}$ லட்சத்துக்குச் சிறிது மேலாகவும், தொழிற்கல்விக்கு 9 ஆயிரமும், ஐரோப்பிய கல்விக்கு 57 ஆயிரமும், கைப் பழக்கப் படிப்புக்கு 12 ஆயிரமும் செலவு செய்யப்படலா மென்று ஸர் ஆல்ப்ரெட் போரன் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

***

காயலா ஜனங்களை ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு வருவதற்காக மோட்டார் வண்டி ஒன்று ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியில் தயாராக வைக்கப்பட் டிருக்கிறது. ப்ரைவேட் வைத்தியர்கள் தங்களிடம் சிகிச்சைக்கு வரும் நோயாளிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வருவதற்கும், அவர்களைத் திருப்பி யனுப்புவதற்கும் அந்த மோட்டார் வண்டி உபயோகப்பட்டு வரும். வேண்டியவர்கள் அங்கேயே குடியிருக்கும் மெடிகல் ஆபீஸருக்காவது அவர் இல்லாத பட்சத்தில் டியூட்டியிலிருக்கும் அஸிஸ்டண்டு ஸர்ஜனுக்காவது விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளலாம். பகலிலாகட்டும், இரவிலாகட்டும், எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் மோட்டார் வண்டி அகப்படும். சென்னை முனிஸிப்பல் எல்லைக்குள்ளாக எங்குபோகவேண்டியதா யிருந்தாலும் ரூபாய் மூன்று கட்டவேண்டும். முனிஸிபல் எல்லைக்கு வெளியே போகவேண்டுமானால் ஐந்து ரூபாய் கட்டணம் கட்டவேண்டும். ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியி லிருந்து ஒன்பது மைலுக்கு மேற்பட்ட ஸ்தலங்களுக்கு இந்த வண்டி அனுப்பப்படமாட்டாது. ஏழை ஜனங்கள் விஷயத்தில் கட்டணத்தைப் பூராவாகவாவது, பாதியையாவது வஜா செய்துவிட அங்கே குடியிருக்கும் மெடிக்கல் ஆபீஸருக்கு அதிகாரமுண்டு. அனாவசியமாக, எவரும் மோட்டார் வண்டியைக் குறித்த காலத்திற்கு மேல் வைத்திருக்கக் கூடாது. ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியி லிருந்து வியாதிக்காரனை வெளியே அனுப்பும் பொழுதும், ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்

குக் கூட்டிக்கொண்டு வரும் பொழுதும், அந்த வண்டியில் நர்ஸ் ஒருத்தி கூடப்போவாள்.

***

ஆனரபில் மிஸ்டர் பி. கேசவபிள்ளை யவர்கள் சென்ற பல வருஷங்களாகச் சென்னை சட்ட சபையில் சென்னை ராஜதானியின் ஜயில்களிலுள்ள கைதிகளின் நன்மைக்காகமேலும் மேலும் கேள்விகள் கேட்டுப்பேசி வந்ததன் பயனாகச் சென்னை கவர்ன்மெண்டார் பெண் கைதிகளுக்கு இதுவரை கொடுக்கப்பட்டு வந்த ஆறு கஜம் நீளமுள்ள சீலை அவர்களுக்கு உண்மையில் போதுமானதில்லை யென்றும் இனிமேல் அவர்களுக்கு எட்டுக் கஜம் நீளமுள்ள சீலை கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்றும் உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கின்றனர். சென்னைக் கவர்ன்மெண்டார் சென்னை ஜயில்கள் சம்பந்தமாகச் செய்யப் போகும் சீர் திருத்தங்களுள் இதனை முதலாவதாகக் கொள்ளலா மென்று நினைக்கிறோம்.

***

பம்பாய் ராஜதானி.

1911-12-ம் வருஷத்திய அட்மினிஸ்டிரேஷன் ரிப்போர்ட்டினால் பம்பாய் ராஜதானியில் இதற்கு முந்தினவருஷத்தைவிட அவ்வருஷத்தில் தொழிற் சாலைகள் இரட்டித்து விட்டனவெனத் தெரிகிறது. இப்போது பம்பாய் ராஜதானியில் எழுநூற்றுத் தொண்ணூற் றெட்டுத் தொழிற்சாலைகள் வேலை செய்து வருகின்றன. பம்பாயில் மாத்திரம் 33 நெசவுத் தொழிற் சாலைகள் இருக்கின்றன. காண்டேஷ், கத்தியவார், அகமதபாத் முதலிய நகர்களில் அநேக தொழிற் சாலைகள் நிறக்கப்பட்டு வேலைகள் நடந்து வருகின்றன. இத்தொழிற் சாலைகளில் மொத்தம் 154151 புருஷர்களும் 44018 ஸ்திரீகளும் வேலை செய்கிறார்கள். அகமத்நகர் பஞ்சத்திலகப்பட்ட எளியோர் அநேகர் இத்தொழிற் சாலைகளில் உதவி பெற்று ஜீவித்தார்களென்றும் இத்தொழிற்சாலைகள் இல்லாம லிருந்தால் அவர்கள் அந்நிய தேசம்போக நேரிட்டிருக்கு மென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

***

பம்பாய் சானிடரி அஸோஸியேஷன் (சுகாதார சங்கத்தார்) அந்த ஊரில் ஒரு சானிடரி இன்ஸ்டி டியூட் (சுகாதாரக் கல்விச் சாலை) ஸ்தாபிப்பதாகச் சொல்லும் பிரேரேபணையை பம்பாய் கார்

ப்பரேஷன் ஒரு நல்ல பிரேரேபணையென்று கருதுகிறது. அந்தக் கார்ப்பரேஷனின் அடுத்த மீட்டிங்கில்—கார்ப்பரேஷனிலிருந்து அந்த இன்ஸ்டிடியூட் ஸ்தாபிக்கப்படுவதா யிருந்தால்—அதற்கு ரூபா பதினையாயிரம் பொருளுதவி செய்ய வேண்டுமென்று சிபார்சு செய்யப்படும்.

***

பரோடா மகா ராஜாவின் ஜூபிலிக் கொண்டாட்டத்தில் மகா ராஜாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அட்ரஸ்களுக்கு மகா ராஜா பின்வருமாறு பதில் சொன்னார்:—

“நான் இந்த ராஜ்ஜியத்தை 32 வருஷ காலமாக ஆண்டு வருகிறேன். என்னுடைய குடிகளின் க்ஷேமத்தைப் பற்றிக் கவனித்தவனாக இருக்கிறேன். படிப்பு அபிவிருத்தியைப் பற்றிக் கவனியுங்கள். எந்தத் தேசம் படிப்பில் பின்னடைகிறதோ அதில் யாதொரு திருத்தமும் செய்ய முடியாது. நான் என் ராஜ்ஜியத்தில் படிப்பைக் கட்டாயப்படுத்தி யிருக்கிறேன். அது உங்களுக்கு முதலில் கொஞ்சம் வருத்தமாகத் தான் தோன்றும்; என்றாலும், முடிவில் அதனால் நீங்கள் அதிக சுகத்தை அநுபவிப்பீர்கள்.”

***

அமீரின் அரண்மனை உபயோகத்திற்காகப் பல்லாயிரம் ரூபா மதிப்புள்ள துணிச்சரக்குகள் மாட்டு வண்டிகளில் ஏற்றப்பட்டுக் காபூலுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டன. இடைவழியில் ஜலலாபாத்துக்கும் சோரா கோலிக்கும் மத்தியில் அவை சில கொள்ளைக் காரரால் கொள்ளை யிடப்பட்டன. கொள்ளைக்காரர்கள் நவீன முறைப்படி செய்யப்பட்ட துப்பாக்கிகளை வைத்திருந்தமையால் வண்டிக்காரர்களையும் வண்டிகளின் பாதுகாப்புக்காக வண்டிகளுடன் சென்று கொண்டிருந்த சில சிப்பாய்களையும் எளிதில் வென்று விட்டார்கள். அமீர் கொள்ளை நடந்த இடத்திற்கு அருகிலுள்ள கிராமக் குடிகளுக்குப் பலமான வரிகள் விதித்திருக்கிறார்.